

2ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ Ι.Π. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Ένα
παπούτσι
διηγείται
την
ιστορία
του...

Καινούργιο ή μεταχειρισμένο, επίσημο ή καθημερινό, γυναικείο ή αντρικό, παρατημένο σε πάγκο τσαγκάρη ή εκτεθειμένο σε βιτρίνα, προορισμένο να κλωτσάει μπάλες ή έτοιμο για πτήσεις... καθένα έχει να πει τη δική του ιστορία και σας καλεί να τη διαβάσετε, έτσι όπως τη φαντάστηκαν και την απέδωσαν οι μαθητές του 2^{ου} Γυμνασίου Μεσολογγίου.

Φιλολογική επιμέλεια

Ανδρονίκη Πατούλια

ΤΟ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ

Ήμουν ένα παπούτσι της βιτρίνας ενός καινούργιου μαγαζιού που άνοιξε πρόσφατα. Ήμουν ένα παπούτσι που έκλεβε εύκολα τις εντυπώσεις στους ανθρώπους έξω, αλλά περισσότερο στις γυναίκες. Ήμουν ένα συνηθισμένο, αθλητικό και θηλυκό παπούτσι. Εξωτερικά είχα ένα άσπρο, συνηθισμένο χρώμα με μια λεπτομέρεια πίσω από το παπούτσι σε χρυσό χρώμα. Εγώ είμαι στο κέντρο της βιτρίνας και έτσι έπαιρνα πάντα τις πρώτες εντυπώσεις. Όταν πρώτο άνοιξε το μαγαζί, ερχόντουσαν πολλοί άνθρωποι αλλά δεν με είχε πάρει κάποιος μαζί του. Μετά από αρκετές εβδομάδες γνώρισα όλα τα παπούτσια που υπήρχαν στην βιτρίνα. Ποτέ δεν σταμάτησα να βαριέμαι να μιλάω με αυτά. Όσπου ήρθε μια μέρα που σταμάτησαν να έρχονται άνθρωποι πια. Ο ιδιοκτήτης αποφάσισε να κλείσει το μαγαζί. Όταν μας έβαλαν στα κουτιά ο ιδιοκτήτης είπε <<Τα παπούτσια στην βιτρίνα θα τα πάρουμε αύριο, θα τα βάλουμε στην αποθήκη και μεθαύριο θα έρθει ο άνθρωπος να τα πάρει>>. Εγώ είχα στεναχωρηθεί γιατί η θέα, η ηλιοφάνεια το πρωί και η θέση που ήμουν στην βιτρίνα ήταν τέλεια και δεν θα ήθελα ποτέ να την αλλάξω. Την επόμενη ημέρα μας έβαλαν σε κουτιά και δεν ένιωθα άνετα γιατί με είχαν βάλει στο πίσω μέρος του ραφιού και ήταν σκοτεινά, κρύα και γεμάτο αράχνες αλλά προσπαθούσα να έχω θετική ενέργεια και να έχω υπομονή για την επόμενη μέρα. Ήρθε η επόμενη ημέρα και νωρίς το πρωί άκουσα ήχους μέσα στο μαγαζί αλλά το ξεπέρασα και ξανακοιμήθηκα. Μετά από λίγες ώρες ξύπνησα και το δωμάτιο ήταν άδειο. Ούτε οι φίλοι μου ούτε οι άνθρωποι είχαν έρθει εκεί. Τότε κατάλαβα ότι με είχαν ξεχάσει και δεν θα τους ξαναέβλεπα ποτέ. Δύο χρόνια μετά θα έκτιζαν καινούργιο και με βρήκε ένας άνθρωπος αφού με

βρήκε παρατημένο πίσω στο ράφι. Από τότε όλη η ζωή μου
άλλαξε.

Θεοφανία
Μπράιτν

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΕΝΟΣ ΑΣΤΕΓΟΥ

Κάπως έτσι ξεκίνησαν να αφηγούνται την ιστορία τους τα παπούτσια ενός άστεγου.

Ξεκινήσαν την ζωή τους όμορφα, με όνειρα με καλές

περπατησιές, με στόχους, οικογένεια, αγάπη και ευτυχία. Όνειρα ενός φυσιολογικού ανθρώπου, σκέψεις όμορφες για ένα καλύτερο αύριο.

“ Ο στόχος είναι στόχος λένε ” ..... Η πορεία πάντα δείχνει τις συνέπειες και τα αποτελέσματα!

Δεν είναι όλα εύστοχα και δεν ανταποκρίνονται στις προσδοκίες που έχουμε. Και αυτό συμβαίνει συνήθως στην πορεία το πώς αντιμετωπίζουμε τις ιδιαίτερες <<στραβές κακουχίες>> που δυστυχώς μας κάνουν να ξεχάσουμε τα όνειρα που κάναμε για ένα καλύτερο αύριο.

Τα παπούτσια αυτά ξεκίνησαν με όνειρα όπως αναφερθήκαμε παρά πάνω, όμως στην συνέχεια όλα ανατράπηκαν προς το χειρότερο.

Βρέθηκαν χωρίς αγάπη, χωρίς όνειρα, σπίτι, οικογένεια και εργασία ....

Ευάλωτα θα χαρακτήριζα τα παπούτσια του << άστεγου >> . Ευάλωτα γιατί, ποτέ δεν βρέθηκε κάποιος να τον στηρίξει να του πει την σημασία του σωστού ή λάθος δρόμου, με αποτέλεσμα όλα να πήραν τον λάθος δρόμο τα οποία σίγουρα δεν θα είχαν καλή κατάληξη.

Έμειναν τιμωρημένα, μόνα τους να περπατούν τους δρόμους της μοναξιάς.

Σπίτι πουθενά, αγάπη ούτε καν, μοναξιά στο φουλ και όλα αυτά θέλησαν να έχουν όνειρα και προσδοκίες.

Άστεγος σημαίνει μόνος, δίχως οικογένεια, αγάπη ένα σπίτι να ζεσταθείς, φαγητό, φίλους...πουθενά!

Ο μόνος φίλος ενός άστεγου είναι ο ίδιος του ο εαυτός που ποτέ δεν ξεχνά τα όνειρα του, κλαίει και λυπάται μόνος, ρωτά και απαντά μόνος.

Καταδικάζει τα ίδια του τα λάθη, ο τζόγος, ο αλκοολισμός, τα ναρκωτικά, η βία είναι λάθη

<<μεγάλα λάθη>>. Πολλές οι ευκαιρίες!!! Να που όμως έμεινε μόνος. Να γυρνάει στους δρόμους με μάτια βουρκωμένα για την κατάντια του, για τα παπούτσια που φορά χρόνια και είναι λιωμένα που βαδίζοντας δρόμους πολλούς μήπως στην πορεία και αλλάξει κάτι.

Κρίμα όμως! Κρίμα γιατί το μυαλό παίζει με τα όνειρα του νομίζοντας ότι κάποια στιγμή θα ξυπνήσει από το

“παγκάκι της παρηγοριάς” και θα έχουν σβηστεί όλα.

Τα παπούτσια ενός άστεγου ποτέ δεν θα ξαναγιώσουν να ονειρευτούν, να πετάξουν, έμειναν εκεί στάσιμα ύστερα από πολλές δοκιμασίες, και ευκαιρίες που δυστυχώς επέλεξαν τον λάθος δρόμο.

Τα παπούτσια ενός άστεγου λουπόν κρύβουν μια πολύ μεγάλη ιστορία, ιστορία λύπης, θλίψης, μοναξιάς, φθαρμένης ζωής, χαμένης αγάπης και τρυφερότητας.

Άστεγος σημαίνει να είσαι μόνος, εσύ και οι επιλογές σου!

**Νταβανέλου
Όλγα**

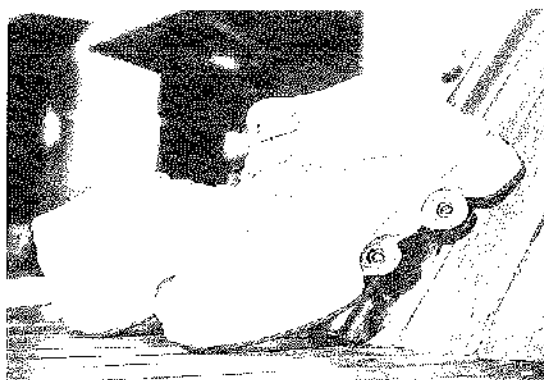
ΤΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΜΙΑΣ ΜΠΑΛΑΡΙΝΑΣ

Είμαι ένα ροζ όμορφο, ευλύγιστο, ύφασμα σατέν, με μακριές κορδέλες παπούτσι. Μια μέρα καθώς με θαύμαζαν σε μια βιτρίνα μια όμορφη και λεπτή κυρία ήρθε να με αγοράσει. Για πρώτη φορά στην ζωή μου ήμουν τόσο χαρούμενη. Ήθελα πως και πως να φορεθώ, ανυπομονούσα τόσο πολύ. Όσπου αυτή η ημέρα έφτασε η ημέρα του διαγωνισμού μπαλέτου. Αφού φόρεσε το εντυπωσιακό φόρεμά της με έβαλε στην πατούσα της και άργησε να τυλίγει την ροζ κορδέλα του παπουτσιού γύρω από το πόδι της και το έδεσε με έναν γερό κόμπο ώστε να μην ξεδεθεί επάνω στην σκηνή. Ήρθε η ώρα να ανέβω στην σκηνή και να χορέψω. Το τραγούδι άρχισε. Άρχισα να χορεύω. Η παράσταση τελείωσε, «ΚΟΥΡΑΣΤΗΚΑ» αλλά άξιζε τον κόπο, τα πήγα τέλεια, περιμέναμε αγωνιωδώς τα αποτελέσματα από τους κριτές...μετά από πολύ ώρα τα αποτελέσματα βγήκανε, πήγαμε στην αίθουσα...τέλεια!!!Βγήκαμε στην πρώτη θέση. Λίγες μέρες μετά τον διαγωνισμό «η κυρία» με έβαλε πίσω στο κουτί μου, εγώ προσπαθούσα να καταλάβω τι είχε συμβεί, και πριν το καταλάβω βρέθηκα σε ένα κουτί που έγραφε «μεταχειρισμένα» σε ένα ραφή στην αποθήκη. Ένωσα πολύ λύπη, αλλά μετά από δύο μέρες ήρθε ένα μικρό κορίτσι και με αγόρασε. Ένωσα ξανά χαρούμενη και αυτό το κορίτσι που με φοράει νιώθει το ίδιο χαρούμενη με εμένα και δεν με έβγαζε ποτέ παρά μόνο όταν κοιμόταν... και κάπου εδώ η ιστορία μου τελειώνει.

ΕΝΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ

Ουφ!!! Σήμερα ήταν από τις πιο κουραστικές μέρες της ζωής μου. Γιατί εκεί που καθόμουν, ήρθαν προς τα πάνω μου κάτι τεράστια μηχανήματα και άρχισαν να μου συναρμολογούν με κόλλα το ύφασμα και τη σόλα. Τώρα θα έμπαιναν τα κορδόνια που ήταν κρεμασμένα απέναντι. Ήταν πολύχρωμα, και μόλις είδα τα κίτρινα ξετρελάθηκα και άρχισα να φωνάζω: «τα κίτρινα τα κίτρινα θέλω». Φώναζα αλλά δεν με άκουγαν και τελικά μου έβαλαν τα άσπρα κορδόνια. Τα πήρε και μου τα πέρασε από όλες τις τρύπες και όλο έσφιγγε-έσφιγγε σαν να ήθελε να με πνίξει. Ευτυχώς όλα πήγαν καλά και επιτέλους θα έβλεπα το αποτέλεσμα στον καθρέφτη. Ήμουν πολύ όμορφο αλλά δύο πράγματα δεν κατάλαβα, πού χρησιμεύουν το κουμπί στη φτέρνα και οι στρογγυλές τρύπες στη σόλα. Πριν προλάβω να το σκεφτώ ένα μηχανήμα με άρπαξε και μου έβαλε 4 ρόδες. Με βάζουν σε ένα κουτί και με μεταφέρουν στο φορτηγό. Φτάνω σε ένα μεγάλο μαγαζί και ο ιδιοκτήτης με τοποθετεί στη βιτρίνα. Δυο εβδομάδες αργότερα ένα κοριτσάκι με κοίταγε με θαυμασμό και εξηγούσε στην μαμά του ότι δεν είμαι ένα απλό παπούτσι αλλά μετατρέπομαι και σε roller shoes. Τελικά με αγόρασε και ήταν τόσο χαρούμενη όσο κι εγώ που πηγαίναμε παντού μαζί κάνοντας αξέχαστες βόλτες και απίθανες φιγούρες.

ΝΤΟΒΑ ΜΑΡΙΑ

ΤΟ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ

Είμαι ένα ποδοσφαιρικό παπούτσι σε ένα μαγαζί με αθλητικά είδη. Έχω μαύρο γυαλιστερό χρώμα, γκρι σόλα, τάπες και άσπρα κορδόνια. Δεν είμαι στην βιτρίνα γιατί δεν έχει ενδιαφερθεί κανένας πελάτης για εμένα. Κανένα παιδί δεν θέλει να με αγοράσει. Γι' αυτό ένας υπάλληλος με έχει βάλει στην αποθήκη με τα άλλα ξεχασμένα υποδήματα. Έτσι θα ήθελα να δώσουν εμένα και όλα τα παπούτσια που είναι ξεχασμένα ή αζήτητα σε παιδιά που τα χρειάζονται. Αυτά τα παιδιά δεν νοιάζονται για την εμφάνιση μας και θα μας αγαπήσουν.

Σπυρίδων Ντούμας

Περπατώντας στις μύτες

Είναι αλήθεια ότι είμαι ένα από τα πιο όμορφα πράγματα στο είδος μου. Όλοι με θαυμάζουν, με καμαρώνουν και θα ήθελαν να μου μοιάσουν στην κομψότητα και τη χάρη. Δεν είναι όμως όλα τόσο εύκολα και ρόδινα στη διαδρομή ενός παπουτσιού μπαλαρίνας. Ναι, είμαι μια πουέντ κι αυτή είναι η ιστορία μου.

Από τις πρώτες ώρες της κατασκευής μου, όταν συνειδητοποίησα ότι προορίζομαι να στολίσω τα όμορφα και ντελικάτα πόδια μιας μπαλαρίνας κατενθουσιάστηκα! Πίστευα ότι η ζωή μου θα είναι στρωμένη με ροδοπέταλα. Ήξερα ότι δεν ήμουν ένα παπούτσι προορισμένο για περπάτημα σε σκληρούς και κακοτράχαλους δρόμους, σε νερά και λάσπες ή σε γλιστερά πεζοδρόμια. Έβλεπα την ταλαιπωρία των άλλων παπουτσιών όπως καθόμουν στη βιτρίνα του καταστήματος και περίμενα τη χαριτωμένη μπαλαρίνα που θα με αγόραζε... Λογής λογής παπούτσια περνούσαν καθημερινά μπροστά μου... Βρεγμένες γαλότσες, κουρασμένα αθλητικά από το τρέξιμο, γδαρμένες μπότες, λιωμένες σαγιονάρες... Τα λυπόμουνα λίγο αλλά και μακάριζα κρυφά τον εαυτό μου που δεν θα είχα την τύχη τους. Εγώ θα περπατούσα σε ξύλινα πατώματα, θα καθρεφτιζόμουνα σε λαμπερούς καθρέφτες, θα αποθεωνόμουν από το κοινό σε φαντασμαγορικές μουσικοχορευτικές παραστάσεις, θα γνώριζα στιγμές δόξας! Θα ήταν όλα εύκολα στη ζωή μου...

Έτσι νόμιζα... Μέχρι που η μικρή μου ιδιοκτήτρια, η Ελένη, με έβαλε στα πόδια της να με δοκιμάσει, για να αγοράσει μαζί με το ζευγάρι μου, για τα μαθήματα του μπαλέτου της... Αμέσως παραπονέθηκε ότι ήμουν πολύ σκληρό παπούτσι, τη στένευα και έβαλε τα κλάματα λέγοντας στη μαιά της ότι ήμουν το πιο άβολο παπούτσι που είχε δοκιμάσει ποτέ! Βλέπετε έχω κι αυτό το σκληρό κομμάτι ξύλου στη μύτη μου για να στέκεται όρθια η μπαλαρίνα, που με κάνει δύσκολο στο περπάτημα είναι η αλήθεια... Ξαφνιάστηκα! Αυτό δεν το είχα σκεφτεί ποτέ για τον εαυτό μου και στεναχωρέθηκα! Νόμιζα ότι η ομορφιά μου, το ωραίο ροζ σατινένιο ύφασμά μου και η κομψότητά μου αρκούσαν για να με λατρέψει κάποιος. Δεν ήταν όμως έτσι και στην πορεία έγινε και χειρότερο.

Η Ελένη αφού πείστηκε τελικά να με αγοράσει, γιατί βλέπετε ήμουν απαραίτητο αξεσουάρ για τα μαθήματά της, άρχισε η σκληρή καθημερινότητα. Πολύωρη σκληρή προπόνηση, ατελείωτες πρόβες, δύσκολες φιγούρες, μικροτραυματισμοί και απογοητεύσεις ήταν στο καθημερινό πρόγραμμα των προπονήσεων της μικρής Ελένης και κατά συνέπεια και στο δικό μου. Όλα ήταν απαραίτητα προκειμένου η μικρή μας μπαλαρίνα να τελειοποιηθεί για την παράσταση που θα έδινε με τη σχολή της.

Τελικά ο δρόμος προς τη δόξα μιας μπαλαρίνας συνειδητοποίησα ότι είχε πολλές δυσκολίες και σκληρή δουλειά και τίποτα δεν σου χαρίζεται επειδή απλά είσαι όμορφος. Έτσι πήρα κι εγώ το μάθημά μου...

Αποζημιώθηκα βέβαια για τους κόπους μου, τη μέρα της παράστασης. Η μικρή Ελένη μας φορούσε κι έλαμπε μέσα στην

χρυσ αφένια της στολή καθώς εκτελούσε το πρόγραμμά της. Στροβιλιζόταν στον αέρα, έκανε δύσκολα ακροβατικά, περπατούσε στις μύτες μας κι ο κόσμος όρθιος χειροκροτούσε και ζητωκραύγαζε ενθουσιασμένος.

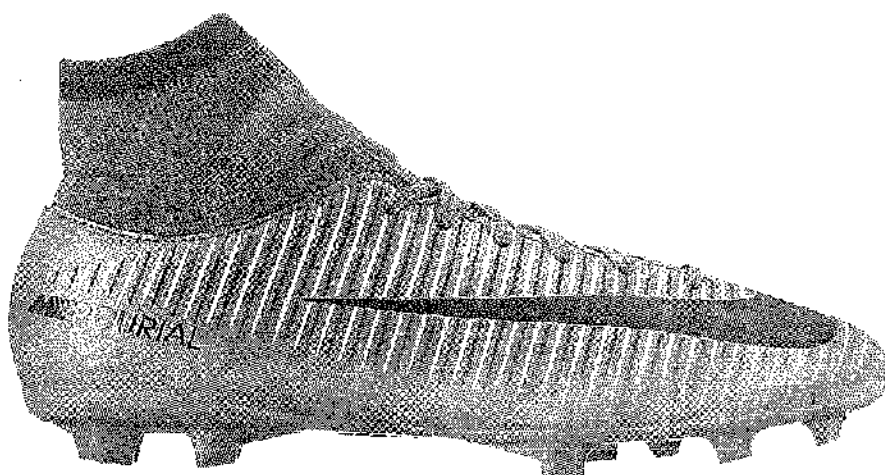
Ήμουν το πιο ευτυχισμένο παιδί στον κόσμο και συγκινήθηκα ακόμη περισσότερο όταν άκουσα την Ελένη να λέει στη μητέρα της, ότι χωρίς εμάς δεν θα είχε καταφέρει να χορέψει τόσο καλά! Το χάνδι της τη στιγμή που έλυνε τις κορδέλες μου, όταν γυρίσαμε στο σπίτι, για να με βγάλει ήταν η ανταμοιβή μου!

Μπορούσα τώρα να ξεκουραστώ στο κουτί μου και να περιμένω με ανυπομονησία την επόμενη φορά που θα χόρευα στα πόδια της και όλοι θα με καμάρωναν!

Σοφία Ντούνη

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΠΟΥΤΣΙΟΥ

Εδώ και καιρό είμαι ξεχασμένο στην βιτρίνα μου περιμένοντας τον ιδιοκτήτη μου. Το σπίτι μου είναι στην οδό Τρικούπη 12 στο Μεσολόγγι. Βρίσκομαι σε μια πανέμορφη βιτρίνα στο κέντρο της πόλης. Είμαι ένα αθλητικό παπούτσι άνετο, κόκκινο και με μαλακό πέλμα. Περιμένω κάποιο παιδί με γούστο να με αποκτήσει και να με διατηρεί καθαρό. Ο κόσμος με βλέπει και με θαυμάζει. Μια μέρα με βλέπει ένα παιδί και με δοκιμάζει. Του άρεσα και τελικά με αγόρασε. Αφού με πήγε σπίτι του, με φόρεσε και με πήγε στο γήπεδο για να παίξουμε ποδόσφαιρο. Εκεί είδα τους φίλους μου, τα παπούτσια, να παίζουν και αυτά. Χάρηκα πάρα πολύ που ο ιδιοκτήτης μου, ένοιωσε τόσο όμορφα και με φόραγε κάθε μέρα!!!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ

ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

Η ιστορία

ενός αθλητικού παπουτσιού ποδηλασίας

Είμαι ένα παπούτσι ποδηλασίας. Περιμένω ανυπόμονα να με αγοράσουν. Θέλω να ταξιδεύσω στον κόσμο και να μάθω νέα

πράγματα. Μία μέρα ,ενώ εγώ κοιμόμουν ήσυχα ήσυχα στο ράφι μου, άκουσα βήματα. Είχα το προαίσθημα ότι αυτός ο άνθρωπος θα με αγοράζε. Αμέσως πήρα θέση και παρακολουθούσα τι παπούτσι θα διαλέξει. Ο καταστηματάρχης του

έδειχνε πολλά και όμορφα ζευγάρια αλλά αυτός έλεγε ότι δεν ήταν για τη δουλειά που τα χρειαζόταν. Εψαχνε-λέει-κάτι σε αθλητικό στίλ. Όταν μάλιστα του αποκάλυψε ότι ήταν ποδηλάτης, εγώ δεν κρατιόμουν από τη χαρά μου. Μεμιάς πήδηξα από το ράφι μου και δήθεν αναποδογυρίστηκα στο πάτωμα. Αυτός το αντιλήφθηκε κατευθείαν ,έτρεξε προς το μέρος μου και με γρήγορες κινήσεις με πήρε στα χέρια του και φώναξε με ενθουσιασμό ότι ήμουν ό τι ακριβώς ήθελε. Δοκιμάζοντάς με ένιωσα την απόλυτη ζεστασιά και απέραντη χαρά.

Ο ποδηλάτης με αγόρασε και γίναμε αχώριστοι. Με φορούσε κάθε μέρα σε κάθε προπόνηση, σε κάθε αγώνα. Έτσι δεν ήταν δύσκολο να διακριθούμε. Μάλιστα με τόσες προπονήσεις, κερδίσαμε και το χρυσό μετάλλιο στους ολυμπιακούς αγώνες. Αυτό δεν το χωράει ο νους μου ακόμα. Πρώτοι παγκοσμιώς εμείς οι δύο και το ποδήλατό μας;;;

Μαζί περνούσαμε τέλεια. Πηγαίναμε όπου θέλαμε. Βέβαια ο δρόμος δεν ήταν πάντα ίσιος ούτε εύκολος. Πολλές φορές είχε πέτρες, ξύλα και λακούβες. Κάνοντας πετάλι όμως νιώθαμε ότι

πετούσαμε και όλες οι στενοχώριες και οι προβληματισμοί έφευγαν μακριά! Δεν ήταν λίγες οι φορές που διασχίζαμε φαράγγια, δύσβατα μονοπάτια και άγρια δάση. Ταξιδεύαμε από χώρα σε χώρα. Δε μας σταματούσε τίποτα. Να φανταστείτε ότι και με τη βροχή συνεχίζαμε. Και όταν δεν ήμασταν σε κάποια «επικίνδυνη» αποστολή, στον ελεύθερο χρόνο μας ανεβαίναμε άλλοτε στο βουνό για κάμπινγκ και άλλοτε στη λίμνη για ψάρεμα απολαμβάνοντας τα υπέροχα τοπία κατά την ανατολή και τη δύση του ηλίου.

Τώρα βρίσκομαι στην παπουτσοθήκη φθαρμένο από την πολλή χρήση καθώς θυμάμαι όλες τις ωραίες στιγμές που μοιράστηκα μαζί με αυτόν τον υπέροχο άνθρωπο. Έζησα μία γεμάτη ζωή και είμαι ευχαριστημένο για αυτή!

Ξεσφίγγης Γεώργιος

Η ΜΠΟΤΑ ΤΟΥ ΑΓΡΟΤΗ

Είμαι η μπότα του αγρότη και θα ήθελα να σας διηγηθώ την ιστορία μου. Η ζωή μου ξεκίνησε σ' ένα εργοστάσιο μαζί με χιλιάδες ακόμη μπότες. Έπειτα πήγα σ' ένα μαγαζί παπουτσιών πίσω απ' τα υπόλοιπα παπούτσια. Μετά από λίγο καιρό ήρθε ένας αγρότης και αφού με δοκίμασε, με αγόρασε.

Η νέα μου ζωή ήταν σκληρή. Κάθε πρωί ο αγρότης με φοράει και ξεκινάει τις δουλειές του. Πρώτα πάω στους στάβλους μέσα στις κοπριές για να βγάλουμε έξω τα ζώα. Μετά πηγαίνουμε στο χωράφι να μαζέψουμε τα λαχανικά και να ποτίσουμε, εκεί βουτάω μες τις λάσπες και τα νερά. Από εκεί βγαίνω βρώμικος και γδαρμένος.

Το χειμώνα πολλές φορές ο αγρότης με φοράει για το κυνήγι. Περπατάμε πολλές ώρες μες το χιόνι μέχρι να βρούμε το θήραμα. Όταν γυρνάω είμαι εξαντλημένος από το βάρος και την κίνηση.

Όλη μου τη ζωή την περνάω με κακουχίες, βρωμίζομαι, ιδρώνω, γδέρνομαι, σκίζομαι, πετιέμαι αριστερά και δεξιά. Το

χειμώνα μέσα στο κρύο, στο χιόνι και τις λάσπες, το καλοκαίρι στη σκόνη και στη ζέστη.

Πιστεύω όμως ότι ο αγρότης καταλαβαίνει πόσο σημαντικός είμαι γιατί τον προστατεύω και χωρίς εμένα δεν θα μπορούσε να κάνει όλες αυτές τις δουλειές τις τόσο σημαντικές γι' αυτόν. Εξάλλου κι εγώ γεννήθηκα ξέροντας ότι η ζωή μου δεν θα ήταν εύκολη.

ΟΝΟΜΑ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΝΑΡΕΤΟΣ

Η ιστορία μιας παραμελημένης γόβας

Ήμουν για πολύ καιρό στο ράφι της βιτρίνας ενός επώνυμου μαγαζιού. Πολλές γυναίκες με δοκίμαζαν αλλά καμία δεν με αγόραζε. Η μία έλεγε: «Είναι πολύ ακριβή!» και η άλλη έλεγε: «Μου είναι πολύ στενή». Όσπου μια μέρα μία κυρία, γύρω στα σαράντα, είπε: «Πολύ ωραία είναι αυτή η γόβα! Ας την αγοράσω για εκείνο τον γάμο που θα πάω». Δυστυχώς... από τότε έχει να με ξαναβάλει. Λέει ότι δεν ταιριάζω με τα ρούχα της, παρά μόνο με εκείνο το φουστάνι που είχε φορέσει σε εκείνον τον γάμο. Έτσι κάνουν, βέβαια, οι κυρίες. Λένε ψέματα και δικαιολογίες για να μην μας βάζουν και δεν λένε ότι απλά μας βαρέθηκαν. Όμως δεν πειράζει, γιατί με φοράνε οι κόρες της όταν παίζουν. Ελπίζω ότι αυτές δε θα με βαρεθούν σύντομα.

Ιωάννα Παπαγεωργίου

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΜΠΟΤΑΚΙ

Ονομάζομαι μποτάκι μαγικό! Βρίσκομαι στη βιτρίνα στο πιο φινετσάτο μαγαζί της πόλης.

Το αφεντικό μου με προσέχει πολύ, με ξεσκονίζει καθημερινά και μου μιλάει με όμορφα λόγια! Είμαι ένα ψηλό, κομψό, δερμάτινο μποτάκι με μαύρες και μολυβί λεπτομέρειες. Το αφεντικό μου λέει ότι έχω μαγικές ιδιότητες αλλά δεν τις έχω ανακαλύψει ακόμα !!! Καθημερινά παρελαύνουν από μπροστά μου πολλοί άνθρωποι που μου δίνουν μεγάλη σημασία, έρχονται με δοκιμάζουν αλλά στο τέλος με απορρίπτουν.

Εκεί που καθόμουν και στενοχωριόμουν γιατί είμαι τόσο άτυχο παπούτσι, το αφεντικό μου σαν να με ένιωθε, μου έλεγε πως είμαι ένα ξεχωριστό μποτάκι και πως να περιμένω τον κατάλληλο άνθρωπο που θα με φορέσει. Οι μέρες περνούσαν, ο κόσμος μπαινόβγαινε στο μαγαζί όμως κάνεις δεν με αγόραζε!

Ώσπου μια μέρα με αντίκρισα στη βιτρίνα του μαγαζιού έναν κύριο νέο με κάπως ιδιαίτερο στυλ που με κοίταξε με θαυμασμό. Ένωσα μια ανεξήγητη έλξη να με κυριεύει ... μπήκε στο κατάστημα, και είπε στο αφεντικό μου "αυτό το παπούτσι είναι μόνο για εμένα"!!

Αυτό ήταν!!! Η ζωή μου άλλαξε. Πλέον θα γνωρίσω τον έξω κόσμο. Μόλις με φόρεσε ένιωσα μια ανακούφιση, μια ανεξήγητη δύναμη στα πόδια του. Βγήκε στο δρόμο και άρχισε να τρέχει. Συνειδητοποίησε ότι όσο έτρεχε τόσο δεν κουραζόταν. Με κοίταξε και μου είπε "ένιωθα ότι με περίμενες" ...

Είσαι το πιο όμορφο παπούτσι και μαζί θα γνωρίσουμε όλο το κόσμο...

Μιχαήλ-Άγγελος Πατριωτάς

Το χρυσό παπούτσι

Προέρχομαι από ένα πολύ φτωχό χωριό στη Βραζιλία. Όλοι οι φίλοι έμειναν πίσω, αλλά εγώ έκανα καριέρα στο ποδόσφαιρο. Άρχισα από την Σάντος, μετά όμως με πήραν στην Ευρώπη. Έπαιξα στην Ισπανία, στην Βαρκελώνη και το 2017 έφτασα στην Γαλλία, και συγκεκριμένα στο Παρίσι, όπου βρίσκομαι μέχρι σήμερα. Τα πράγματα έχουν αλλάξει στα παπούτσια, καινούρια σχέδια και πολλά νέα χρώματα. Τώρα πια είμαι εκτός αποστολής, έχω γεράσει πλέον για αυτά. Με προσέχουν καλά εδώ που βρίσκομαι, δεν λέω, αλλά θα ήθελα πάρα πολύ να παίξω και πάλι!

Παναγιώτης-Μάριος Πίτσικος Α΄3.

ΤΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΣΤΟ ΡΑΦΙ

Είμαι ένα μπotaκι πάνω σε έναν ξύλινο πάγκο σε ένα μεγάλο κατάστημα παπουτσιών, στον πεζόδρομο της πόλης. Δευτέρα σήμερα, ανοίγουν τα μαγαζιά και εγώ είμαι ακόμα εδώ, ένα παπούτσι πάνω στο ράφι. Αναρωτιέμαι, είμαι τόσο πολύ άσχημο που κανένας δε θέλει να με αγοράσει; Μα γιατί; Είμαι ένα μπotaκι καφέ με εσωτερική γούνα. Έχω φερμουάρ και κρίκους. Περνάει και η σημερινή μέρα και τίποτα. Τρίτη σήμερα, έχω αγωνία γιατί ο καταστηματάρχης με γυάλισε και μου καθάρισε το ράφι. Ξαφνικά, βλέπω μια κυρία να με κοιτάζει και να λέει «Κοίτα ένα ωραίο παπούτσι!». Επιτέλους, κάποιος θα με αγοράσει. Τώρα είμαι χαρούμενο παπούτσι γιατί με φοράει.

Άγγελος Πρέντζας

ΤΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΕΝΟΣ ΑΣΤΕΓΟΥ

Δύσκολη μέρα και η σημερινή. Τρεις ώρες ήμασταν στους δρόμους. Από εδώ και από εκεί ψάχνοντας για φαγητό. Δεν περίμενα να ζήσω για πάντα σε αυτό το πόδι. Και σαν να μην έφταναν αυτά σήμερα βρήκε να συμβεί το χειρότερο πράγμα. Καθώς περπατάγαμε κάποιος με λυπήθηκε και μένα και έδωσε στον γέρο μου κάτι να φάει οπότε βρήκα την ευκαιρία που έψαχνα να ξεκουραστώ και λίγο. Όμως να που είναι και ευαίσθητος. Άκουσε μια άστεγη κυριούλα να φωνάζει για φαγητό. Την λυπήθηκε και της έδωσε το φαγητό του. Και να πάλι εμείς στον δρόμο μέχρι που νύχτωσε και γυρίσαμε πίσω στην θέση μας. Δεν λέω καλή πράξη αλλά για μένα καταστροφή. Πολλές φορές αναρωτιέμαι αν θα υπάρξει ποτέ εκείνος ο άνθρωπος που θα λυπηθεί τον ιδιοκτήτη μου και θα του φέρει ένα νέο καινούριο ζευγάρι παπούτσια. Σαν τώρα θυμάμαι την ώρα που με πήρε ήμουνα στα καλά μου και τώρα έχω γίνει...Πού να ήξερα και εγώ για πού προοριζόμουνα. Αλλά δεν λέω με προσέχει σαν να είμαι παιδί του. Εγώ παράπονο από αυτόν δεν έχω αλλά από τους ανθρώπους° βλέπουν έναν άστεγο και τους περνάει αδιάφορος. Καμία σχέση με την παλιά και καλή κοινωνία...

Δέσποινα Ράπτη

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΠΟΤΑΣ ΕΝΟΣ ΦΑΝΤΑΡΟΥ

Κεφάλαιο 1ο

ΑΠΡΙΛΙΟΣ ΤΟΥ 1941

Εγώ η μπότα μαζί με τον φαντάρο μου τον Αχιλλέα, προχωράμε προς την Κορυτσά με άλλους φαντάρους και τον Λοχαγό μας. Στην διαδρομή μας, συναντήσαμε ανθρώπους που πήγαιναν νότια, δηλαδή από την Καστοριά προς τα Γρεβενά, για να είναι μακριά από τον πόλεμο. Καθώς φτάναμε, συναντήσαμε πάρα πολλούς φαντάρους να πολεμάνε τους εχθρούς μας, τους ΙΤΑΛΟΥΣ. Ένα κακό που είχαμε, ήταν ότι χιονίζει, οπότε ήταν δύσκολο να πολεμάμε με τέτοιο κρύο, με αποτέλεσμα να έπρεπε να πολεμήσουμε ή να υποχωρήσουμε, αλλά δεν θέλαμε να ρισκάρουμε τόσες ζωές και γι' αυτό πολεμήσαμε. Τα πράγματα δεν ήταν καθόλου καλά, οι Ιταλοί μας πήγαιναν πίσω, δεν είχαν μείνει πολλά πυρομαχικά οπότε δεν είχαμε πολλές ιδέες τι να κάνουμε για να τους διώξουμε. Ξαφνικά άρχισαν να έρχονται πάρα πολλοί ΓΕΡΜΑΝΟΙ με αποτέλεσμα να μας περικυλώσουν. Εκεί τους πήραν όλα τα πυρομαχικά από όλους, μέχρι και από τον Αχιλλέα, το χειρότερο είναι ότι πήραν όλες τις μπότες από όλους τους φαντάρους, ώστε να κρυώνουν και να μην έχουν δύναμη να πολεμήσουν.

Κεφάλαιο 2

Σεπτέμβριος 1943

Πέρασαν 2 χρόνια από τότε που έχω να δω τον Αχιλλέα. Όλο τον καιρό έκλαιγα, όχι μόνο εγώ αλλά και άλλες μπότες από βρισκόντουσαν στην αποθήκη που ήμουνα και εγώ. Το μόνο που ήθελα, είναι να τον δω έστω για μία τελευταία φορά αλλά δεν νομίζω να γινόταν τέτοιο θαύμα. Κάθε μέρα μας άλλαζαν θέση, από αποθήκη σε αποθήκη. Μια μέρα μας πήραν όλους και μας πέταξαν σε ένα κάδο, εγώ χάρηκα γιατί επιτέλους θα είχα ελευθερία και δεν θα ήμουνα σε ένα κλειστό χώρο. Επειδή μας πέταγαν όπως νά 'ναι εγώ πετάχτηκα έξω οπότε μπορούσα να δω τα πάντα. Όλα έξω ήταν καμμένα και όλοι έκλαιγαν στους δρόμους γιατί δεν είχαν ούτε σπίτι αλλά ούτε ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. Παρ' όλα αυτά ακόμη κλαίω γιατί είμαι μακριά από αυτόν. Μετά από δύο βδομάδες κάποιοι άνθρωποι άρχισαν να παίρνουν τις μπότες, όταν τους αντίκρισα καλά είδα ότι ήταν φίλοι φαντάροι από τις αρχές του πολέμου στην Κορυτσά. Σκέφτηκα ότι θα με πήγαιναν στον Αχιλλέα οπότε ήμουν πολύ χαρούμενος. Όταν με πήραν αντίκρισα τον Αχιλλέα. Όταν με είδε αμέσως ήρθε με πήρε και με φόρεσε. Τα πόδια του ήταν πολύ παγωμένα από το κρύο αλλά τώρα ήμουνα μαζί του.

Κεφάλαιο 3ο

Απρίλιος του 1944

Μετά από ένα χρόνο οι Γερμανοί άρχισαν να υποχωρούν και σκεφτήκαμε ότι επιτέλους θα είχαμε ελευθερία. Ήταν όλοι τους τόσο χαρούμενοι θα είχαμε ξανά σπίτι, δουλειά, φαγητό, νερό και ο,τι είχαμε πριν τον πόλεμο και θα ήμουν ήσυχος πως δεν θα ξαναχάσω τον Αχιλλέα. Όταν βγήκαμε από εκεί που ήμασταν κρυμμένοι αντικρίσαμε πάρα πολλά τανκς να φεύγουν και πίσω ανθρώπους να χαίρονται που επιτέλους θα ήταν ελεύθεροι. Το κακό είναι ότι θα έμεναν λίγοι σε κάποια νησιά αλλά τουλάχιστον θα ήταν μακριά από μας. Μετά από κάτι μήνες, αφού όλα στην Ελλάδα είχαν γίνει όπως πριν, ήρθε ένας στρατηγός και ειπε στον Αχιλλέα ότι πρέπει να φύγει στα νησιά να πολεμήσει, οπότε εκεί κατάλαβα ότι μας περιμένει κι άλλη περιπέτεια. Καθώς φτάναμε είδαμε φωτιές να βγαίνουν από σπίτια, εκεί φοβήθηκα πως θα τον χάσω αλλά άκουγα να λένε πως οι Γερμανοί ήταν λιγότεροι από μας οπότε δεν ανησυχούσα πολύ πως θα έχανα ξανά τον Αχιλλέα. Όταν ακουμπήσαμε στεριά αρχίσαμε να πολεμάμε. Οι Γερμανοί λιγότευαν γρήγορα. Μετά πήγαμε σε άλλα νησιά μέχρι που δεν είχε μείνει κανένας.

Κεφάλαιο 4ο

Μάιος 1945

Μετά από αρκετούς μήνες όλοι οι Γερμανοί είχαν υποχωρήσει και έτσι άρχισαν τις επισκευές σε όλα τα νησιά της Ελλάδας. Μετά από αρκετό καιρό όλα είχαν γίνει όπως πριν και εγώ και ο Αχιλλέας είχαμε πάει πίσω στο σπίτι μας χωρίς να περιμένουμε κάτι από το στρατό. Μια μέρα στα γενέθλια του Αχιλλέα, κάποιος φίλος του είχε φέρει λαχανί μπιγιά για εμένα, είχα ξεβαφτεί οπότε ήταν το κατάλληλο πράγμα για μένα. Την επόμενη μέρα ο Αχιλλέας άρχισε να με βάφει, ήμουν τόσο χαρούμενος που θα ήμουνα όπως πριν. Μόλις ο Αχιλλέας τελείωσε μου ειπε κάτι που δεν έχω ακούσει ποτέ να λέει για μένα, "αν δεν ήσουν εσύ δεν θα είχα ενέργεια και άνεση στα πόδια ώστε να άντεχα τον πόλεμο όλο αυτό τον καιρό".

Παναγιώτης Ρεπάσος

ΤΟ ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΧΥΣΑΡΚΟ ΑΓΟΡΙ

Είμαι ένα αθλητικό παπούτσι που με αγόρασαν στα ράφια ενός μαγαζιού με αθλητικά είδη. Έχω χρώμα μπλε σκούρο, με πράσινες γραμμές πάνω από την κάτασπρη σόλα μου.

Όλοι οι φίλοι μου ήταν πια μακριά από έμένα αφού τούς είχαν αγοράσει διάσημοι αθλητές! Αυτό το γνωρίζω καθώς οι ιδιοκτήτες τους ερχόντουσαν για να πάρουν αθλητικό εξοπλισμό φορώντας τους και αυτοί μου έλεγαν τι μόρεσαν να κάνουν μαζί με τους αθλητές τους. Ένας μου είπε: “Ο τύπος που με αγόρασε νίκησε στο τρέξιμο στους Ολυμπιακούς Αγώνες!”. Ένας άλλος μου είπε: “Σε ένα ράφι του ιδιοκτήτη μου είδα τριάντα χρυσά και είκοσι ασημένια μετάλλια!”. Είναι λογικό που ζήλευα, έτσι δεν είναι; Όσο πολύ κι αν ζήλευα, ποτέ δεν έχανα την υπομονή μου. Ήμουν σίγουρος πως θα ερχόταν και η στιγμή μου σύντομα.

Μία μέρα, ενώ χαλάρωνα, κοίταξα πάνω και είδα μία πελώρια κοιλιά. Ήταν ένα παχύσαρκο παιδί. Εκείνη τη στιγμή παρακάλεσα τον παπουτισσοθέο να μη με δώσει σε τέτοιο άτομο. Δυστυχώς δε με άκουσε... Έκλεισα τα μάτια μου ελπίζοντας πως ήταν ένας εφιάλης. Όταν τα άνοιξα ήμουν σε ένα κουτί και άκουγα μία μεγάλη γυναίκα να ρωτάει ένα υπάλληλο που έχουν σκοινάκι. Ήταν η μαμά του παιδιού. Τελικά δεν ήταν ένα κακό όνειρο... Μετά από λίγη ώρα με έβγαλαν από το κουτί. Με κοίταξε το αγόρι και είπε: “Εμείς θα είμαστε μαζί για πάντα!”. Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι ζαλάδα με έπιασε όταν το είπε αυτό. Για κάποιο λόγο όμως, όταν με φόρεσε ένιωσα ζεστασιά και προστασία. “Γιατί ξαφνικά αισθάνομαι τέτοια ανακούφιση;” αναρωτήθηκα. “Μήπως δεν έχει νόημα εάν ο ιδιοκτήτης σου είναι διάσημος ή γυμνασμένος; Νομίζω ότι θα με προσέχει όσο πιο καλά μπορεί.”.

Μετά από έναν μήνα, αφού τον είχα συνηθίσει, πήγε στο μαγαζί όπου με πήρε. Έτυχε να είναι και ένας από τους φίλους μου εκεί. Ήταν εντελώς σκισμένος! Τον ρώτησα τι έπαθε και μου απάντησε: “Στον τελευταίο μας αγώνα ο ιδιοκτήτης μου έχασε και ξέσπασε πάνω μου! Με έσκισε, με χτύπησε στο πάτωμα και έλεγε πως έφταιγα εγώ που έχασα! Τώρα είναι εδώ για να πάρει άλλα παπούτσια. Τον μισώ με όλη μου την καρδιά!”. Τότε ήταν που κατάλαβα πόσο τυχερός ήμουν που με διάλεξε το παιδί αυτό.

Τώρα πα, ο ιδιοκτήτης μου έχει μεγαλώσει αλλά ακόμα δε με έχει αφήσει! Είναι γυμνασμένος, έχει τρία χάλκινα μετάλλια στο τρέξιμο και έχει τον σεβασμό μου.

Νικόλας Σακελλαρόπουλος

Το μοναχικό παπούτσι

Είμαι εδώ και μια εβδομάδα μέσα στην ντουλάπα του ιδιοκτήτη μου. Μέχρι εχθές πίστευα πως με έχει παρατήσει για ένα καλύτερο από εμένα για να τρέχει στους παγκόσμιους αγώνες όπου έπαιρνε συμμετοχή κάθε χρόνο. Μα έκανα λάθος.

Σήμερα το μεσημέρι μετά από καιρό τον είδα, μα δεν ήταν ίδιος. Κάτι του έλειπε. Αλλά τι? Του έλειπε το ένα του πόδι. Ήταν στα μαύρα του τα χάλια. Τότε τον πήραν τηλέφωνο, ήταν ο κολλητός του από τον Καναδά. Αρχικά είπαν τα νέα τους αλλά του ιδιοκτήτη μου δεν ήταν καθόλου καλά. Από ότι άκουσα είχε έναν τραυματισμό και αναγκάστηκαν να του κόψουν το αριστερό του το πόδι.

Τρεις ημέρες αργότερα του ήρθε ένα μήνυμα από την ταχυδρομική. Το μήνυμα έλεγε πως έρχεται από Καναδά. Χωρίς δεύτερη σκέψη κάλεσε ένα ταξί να περάσει από το σπίτι να τον πάρει μιας που δεν μπορούσε να οδηγήσει. Όταν έφτασε ζήτησε από τα γραφεία να του δώσουν το δέμα όπου είχαν λάβει από Καναδά.

Στο γυρισμό για το σπίτι ήταν πολύ ανυπόμονος να δει τι είχε μέσα. Όταν το άνοιξε είδε πως μέσα μια κάρτα που έγραφε για τον κολλητό μου τον Ιάσωνα από τον Lucas.

Το κουτί μέσα είχε ένα ψεύτικο πόδι για να μπορεί να περπατάει και ένα δεύτερο πόδι αλλά αυτή την φορά για τρέξιμο

Βάλια Σακέτου

ΤΑ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Ήμουν πάντα τα λατρεμένα παπούτσια του βασιλιά. Με αγαπούσαν όλοι τόσο πολύ! Βέβαια και με το δίκιο τους να με αγαπάνε τόσο πολύ. Ξέρεις στις μέρες μας δεν βρισκεις εύκολα άσπρα σκαρπίνια απο αληθινή δερματίνη που πάνω τους έχουν κεντημένα με το χέρι χρωματιστά σχέδια και ένα μικρό τακούι στη σόλα. Και φυσικά νόμιζα πως επειδή είμαι τέτοιου είδους παπούτσι δεν μπορεί να με φορέσει ο οποιοσδήποτε.

Μια μέρα λοιπόν ο βασιλιάς μου, πήρε την απόφαση πως ήθελε άλλα παπούτσια πιο όμορφα και πιο φανταχτερά. Έτσι λοιπόν εμένα με παράτησε και με χάρισε. Καλά ακούσατε! Ένα παπούτσι της τάξεώς μου χαρίστηκε. Τόσο απλά!

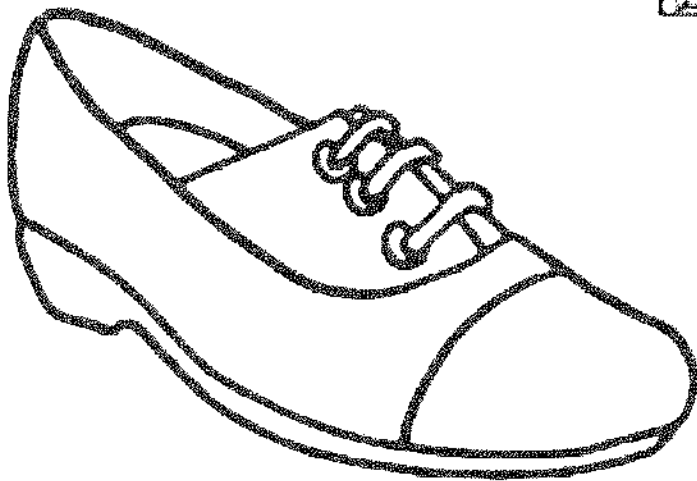
Πού με χάρισε όμως ο βασιλιάς; Αυτό θα σας διηγηθώ. Μια μέρα λοιπόν ήρθε μια κυρία και με παρέλαβε. Η κυρία αυτή έμοιαζε μεγάλη σε ηλικία και κατώτερης κοινωνικής τάξης από αυτή του βασιλιά. Ήμουν σίγουρος πως δεν ήταν βασίλισσα ή πριγκίπισσα ή δούκισσα ή τελοπάντων αριστοκράτισα! Φαινόταν πώς ήταν πολύ φτωχή... Και έτσι ήταν. Μπήκαμε σε ένα κάρο. Τότε κατάλαβα ότι με πήγαιναν σε άλλον τόπο. Ήταν σκοτάδι και δεν έβλεπα τίποτα μέσα από το κάρο. Το ταξίδι ήταν μεγάλο και κουραστικό.

Φτάσαμε την άλλη μέρα και μπροστά μου εμφανίστηκε ένα σπιτικό, μικρό και φτωχικό. Μόλις με έβαλαν μέσα ένιωσα το κρύο που υπήρχε στο χώρο του σπιτιού να με περιβάλλει, όμως το σπίτι το ζέσταιναν και το φώτιζαν τα γέλια των μικρών παιδιών που ακούγονταν. Στο παλάτι δεν άκουσα ποτέ μου

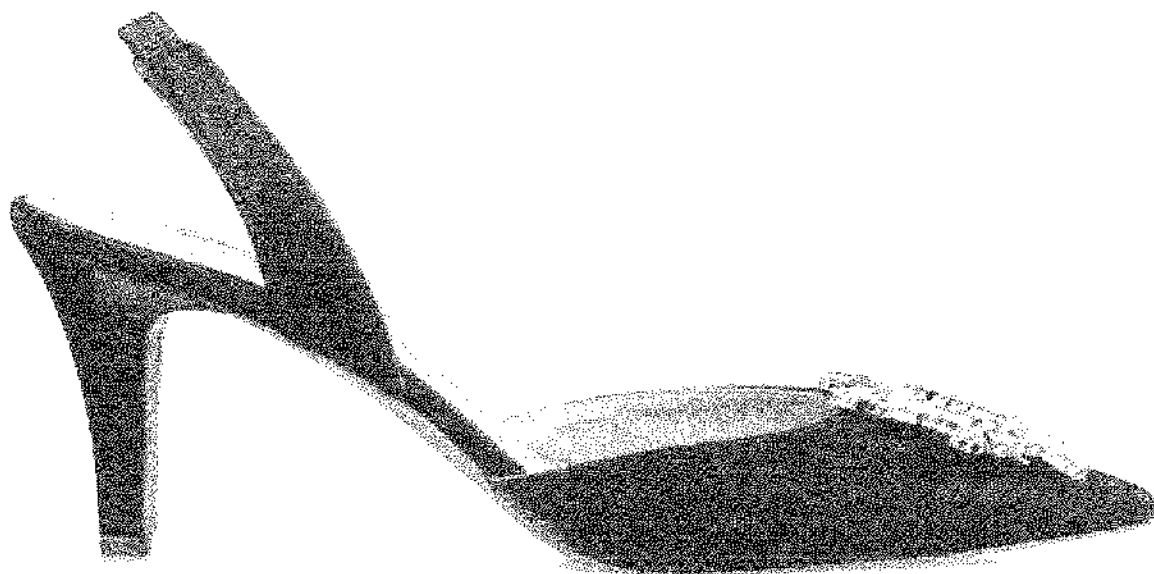
χαρούμενες φωνές. Άκουγα μόνο την φωνή του βασιλιά να φωνάζει στους υπηρέτες και να δίνει διαταγές.

Κάποια στιγμή ξεπρόβαλε από το βάθος των δωματίων του σπιτιού ένα αγόρι που έμοιαζε ταλαιπωρημένο και φορούσε φτωχικά ρούχα. Η γυναίκα με έδωσε στο αγόρι και αυτό μόλις με είδε με αρπάξε και με φόρεσε. Όταν με φόρεσε, ξαφνικά ομόρφυνε απίτην χαρά του, τα γαλάζια μάτια του δάκρυσαν και το χαμόγελό του έλαμψε. Εγώ αισθάνθηκα πιο περίεργα απο ποτέ. Δεν με είχε ξαναφορέσει κανένας άνθρωπος ο οποίος δεν ήταν βασιλιάς, όμως ένιωσα πιο ευτυχισμένο από ποτέ που έκανα χαρούμενο έναν νεαρό. Περάσαμε τέλεια μαζί. Κάναμε καινούριους φίλους, ταξιδέψαμε σε άλλα μέρη, παίξαμε και γενικά περάσαμε υπέροχα όλον αυτόν τον καιρό ώσπου δεν μπορούσε να με φορέσει άλλο.

ΣΑΜΑΛΕΚΟΥ ΑΚΡΙΒΗ

ΤΟ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟ ΓΟΒΑΚΙ

Είμαι ξεχασμένο εδώ και καιρό στο ράφι μιας βιτρίνας σε ένα κεντρικό κατάστημα υποδημάτων Σταδίου κ' Ιπποκράτους γωνία. Περιμένω με ανυπομονησία την υποψήφια πελάτισσα που θα έρθει να με αγοράσει. Αλλά τίποτα... Δεν παραπονιέμαι όμως, το αφεντικό μου με προσέχει! Με ξεσκονάει συχνά με ένα φτερό για να γυαλίζω καθώς είμαι φτιαγμένο από ακριβό σατέν κόκκινο ύφασμα και με έναν ωραίο φιόγκο μπροστά στολισμένο με πέρλες... Πόσο ωραίο πρέπει να δείχνω σε όλες αυτές τις κυρίες που με χαζεύουν, αλλά για καμία δεν είμαι αρκετό. Μια μέρα, χωρίς να το περιμένω, ήρθε μια κυρία και με δοκίμασε. Εκτός από εμένα δοκίμασε και άλλα παπούτσια και με μεγάλη στεναχώρια έμαθα ότι δεν ήμουν εγώ η τελική της επιλογή. Αυτό συνεχιζόταν για λίγο καιρό ακόμα και αν περίμενα με αγωνία κάθε μέρα να με αγοράσουν και ας ήξερα ότι δεν είχα ελπίδες πια. Ξαφνικά, μια μέρα, δύο γυναίκες με δοκίμασαν και ήμουν η υποψήφια αγορά τους αλλά εγώ ήξερα ότι δεν θα με διαλέξει καμία από τις δύο τους. Όμως έκανα λάθος. Μια πολύ όμορφη, κομψή

γυναίκα με διάλεξε και από ό,τι έμαθα με φορούσε
καθημερινά.

Τζέσικα Σάντε
Μαρίνα Σάντε

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΟΡΕΙΒΑΤΗ

Περίμενα την μέρα που θα με αγόραζαν! Περίμενα πολύ... Μέχρι που άκουσα το κουδουνάκι της πόρτας του μαγαζιού! Ο υποψήφιος αγοραστής ήρθε προς το μέρος μου. Όμως ο μαγαζάτορας σήκωσε το διπλανό παπούτσι. «Πάει κι αυτή η ευκαιρία» σκέφτηκα. Οι μέρες περνούσαν μέχρι που... να το πάλι το κουδουνάκι. Από μέσα μου προσευχήθηκα «Ας είμαι ο εκλεκτός». Και τότε ο κυρ Γιώργος με σήκωσε! Μέσα μου ένιωσα να με διαπερνά ένα ρίγος. Από την μια αφήνα τους φίλους μου, τα άλλα παπούτσια. Από την άλλη ήθελα τόσο να με περπατήσει κάποιος.

Είμαι ήδη για τρεις μέρες κλεισμένος στο κουτί. Ξαφνικά ένα χέρι άνοιξε το καπάκι της συσκευασίας και είδα το φως της μέρας. «Θα με φορέσει για πρώτη φορά» σκέφτηκα. Βλέποντας τον εξοπλισμό του κατάλαβα ότι θα πάμε για ορειβασία στο βουνό!!!Είμαι ενθουσιασμένος!!!

Είναι άπειρες οι φορές που πάτησα πέτρες, χαλίκια, μπήκα μέσα σε λιμνούλες, λερώθηκα και γρατζουνίστηκα! Αλλά δεν έχω παράπονο, με φροντίζει! Ο Μάρκος είναι ο καλύτερος άνθρωπος ο οποίος θα μπορούσε να με φορέσει! Μαζί ανεβήκαμε στα περισσότερα βουνά της Ελλάδας. Είδα από κοντά το βουνό των Θεών, τον Όλυμπο, τα Βαρδούσια, τον Παρνασσό και πολλά άλλα. Άκουγα τον φίλο μου να φωνάζει από χαρά κάθε φορά που πατούσε κορυφή και μαζί του χαιρόμουν κι εγώ που τον βοηθούσα να πετύχει τον σκοπό του.

Με τον καιρό ο φίλος μου ο Μάρκος έφερε και άλλο ένα ζευγάρι παπούτσια ορειβασίας για να με αλλάξει. Αυτό δεν με πείραξε' ίσα ίσα είχα περισσότερο χρόνο για να ξεκουράζομαι. Άλλωστε οι σόλες μου είχα μείνει μισές από τα πολλά ταξίδια. Τώρα έχω περισσότερο χρόνο να αναπολώ τα ταξίδια και τις περιπέτειες που πέρασα μαζί με τον Μάρκο!!!

Εύχομαι μόνο να συνεχίσω τα ταξίδια μαζί του για πολύ καιρό ακόμα.

Σιάσος Λάμπρος

Τάξη: Α4

«ΕΙΜΑΙ ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ»

Η μεγάλη μέρα έφτασε, το αυτοκίνητο που μας μεταφέρει εδώ και τόσες μέρες από την πολυεθνική εταιρία που μας σχεδιάζει και μας κατασκευάζει σταμάτησε μπροστά στο μεγαλύτερο κατάστημα αθλητικών στον κόσμο.

Εγώ είμαι ένα ζευγάρι αθλητικά παπούτσια τόσο όμορφο μα και τόσο ξεχωριστό. Το αφεντικό μου με παρέλαβε αμέσως με τόση χαρά, με έβγαλε από το κουτί και μ'έβαλε στο ψηλότερο ράφι του μαγαζιού, δίπλα από άλλα διάφορα παπούτσια.

Είναι απίθανο αυτό που βλέπω, υπάρχει φάσμα μεγεθών και χρωμάτων, εγώ βέβαια έχω την πιο κομψή μάρκα, είμαι η καλύτερη επιλογή από όλα με υψηλή ποιότητα. Το λογότυπό μου είναι τρεις παράλληλες άσπρες γραμμές της εταιρίας των αθλητικών ειδών.

Το χρώμα μου είναι μπλέ, τα κορδόνια μου επίσης μπλέ, η σόλα μου άσπρη και το τελειώμά μου προς τη κορυφή είναι μαύρου χρώματος.

Ο κόσμος που μπαινοβγαίνει στο μαγαζί είναι πολύς, πολλοί είναι αυτοί που με παίρνουν στα χέρια τους, με καμαρώνουν αλλά πάλι με αφήνουν, εγώ περιμένω με ανυπομονησία ποιος θα είναι ο άνθρωπος που θα γοητευτεί πλήρως από την ομορφιά μου!

Και, ναι επιτέλους ένα νεαρό αγόρι, μπαίνει στη πόρτα, μιλάει με το αφεντικό δείχνοντας προς τη μεριά μου. Αμέσως με πλησιάζουν κι οι δυο, νιώθω τόσο χαρούμενα. Το αγόρι με κρατά στα χέρια του, θέλει να με δοκιμάσει στα ψηλά, γυμνασμένα του πόδια. Κοιτάζει στον καθρέφτη και λέει "Ναι θα τα αγοράσω, αυτά τα αθλητικά είναι τέλεια, μου ταιριάζουν πολύ, αυτά έψαχνα εδώ και καιρό".

Πληρώνει το ποσό που του είπε ο υπάλληλος και προχωράει προς την έξοδο μ'ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του. Πήγαμε στο σπίτι του, αμέσως με φόρεσε και βγήκαμε για περπάτημα στο πάρκο. Την άλλη μέρα κάναμε τρέξιμο, πήγαμε και μια καταπληκτική βόλτα στο βουνό. Είμαι τόσο άνετο και χαρούμενο που μπορώ να περπατήσω, να τρέξω, να παω βόλτες ακόμη και στο γυμναστήριο είναι υπέροχα. Μπορώ να δω τα λουλούδια, τους ανθρώπους, τα ζώα, κάνω πολλές ασκήσεις και διάφορα κόλπα. Ακόμη κι οι φίλοι του μόλις με είδαν του μίλησαν με τα καλύτερα λόγια για μένα.

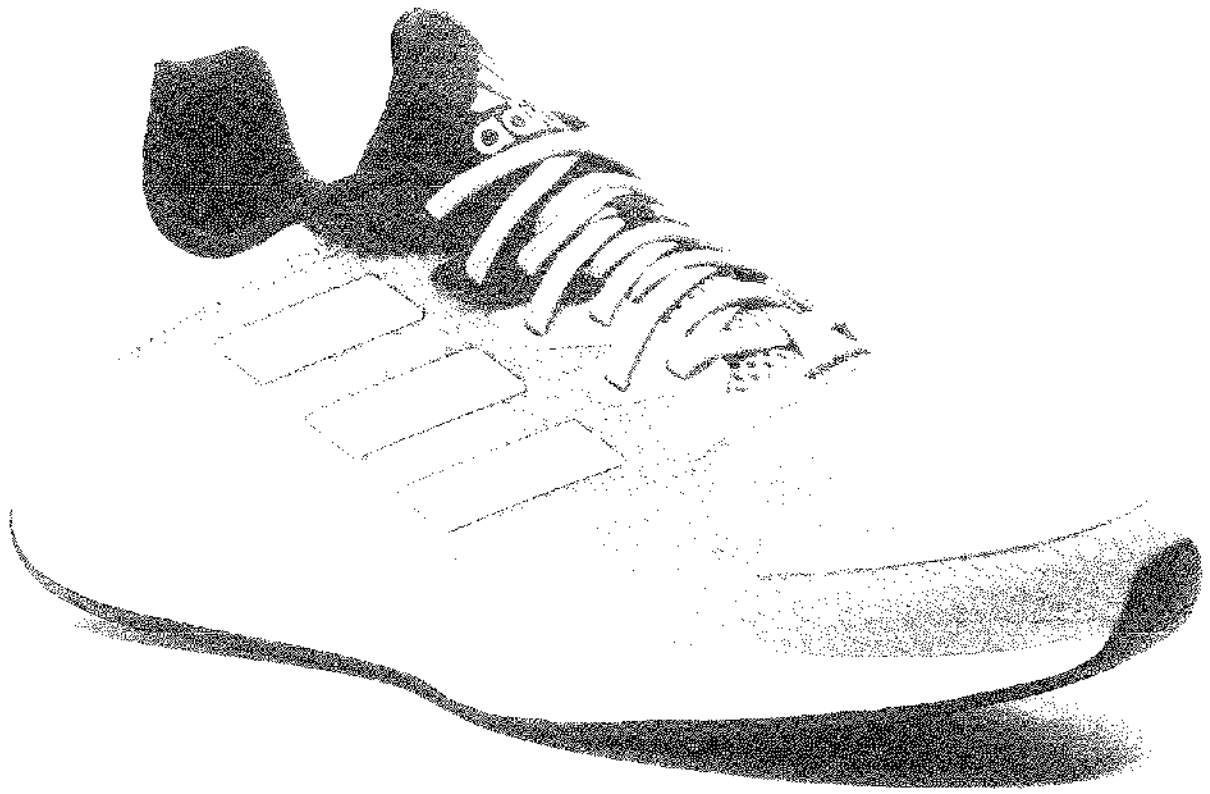
Εγώ και το παιδί έχουμε γίνει οι καλύτεροι φίλοι, περνάμε πολλές ώρες μαζί, έτσι όπως ακριβώς ήθελα και περίμενα. Μετά από κάθε περίπατο με σκουπίζει, με γυαλίζει, με αρωματίζει μ'έχει πεντακάθαρο κι έτοιμο για την επόμενη μας βόλτα. Ύστερα με αφήνει να ξεκουραστώ και να χαλαρώσω στο ντουλάπι δίπλα από τις κάλτσες.

Αυτή η καθημερινότητα μου δίνει ρυθμό, χαρά κι αγάπη, ακούω μουσική μαζί του, πάμε στο γήπεδο να παίξουμε μπάλα, κάνουμε ποδήλατο κι άλλα πολλά πράγματα.

Έτσι με αυτές τις συνήθειες και τις καθημερινές εκπλήξεις ο καιρός πέρασε, είμαστε παρέα πάρα πολλούς μήνες και περνάμε ευχάριστα. Άκουσα το αγόρι να λέει ότι θα με κρατήσει για πάντα στο δωμάτιό του, ακόμη κι αν η σόλα μου φθαρεί και το χρώμα μου ξεθωριάσει. Είμαι από τα πιο αγαπημένα αθλητικά του παπούτσια και θα παραμείνω πλάι του παντοτινά.

Αθανάσιος-Παναγιώτης

Σιδεράς

Μακάρι να ήμουν πάλι εκεί.

Ήμουν τότε ένα καινούριο, φανταχτερό και ακριβό ποδοσφαιρικό παπούτσι προορισμένο για το υψηλότερο επίπεδο. Μόλις που με είχαν βάλει στο ράφι του πιο ακριβού και ωραίου μαγαζιού παπουτσιών της Βαρκελώνης, όταν εκείνος ο τότε γνωστός σε όλους Λιονέλ Μέσσι ήθελε καινούρια παπούτσια για τον τελικό του κυπέλου Ευρώπης. Μόλις τον είδαμε να μπαίνει μέσα στο μαγαζί όλα τα παπούτσια αναρωτιόμασταν ποιο από εμάς θα διάλεγε. Στην αρχή πήρε να δοκιμάσει το παπούτσι δίπλα μου αλλά ευτυχώς είχε μικρό πόδι και του ήταν αρκετά μεγάλο. Έπειτα τον είδα να γλυκοκοιτάζει ένα άλλο παπούτσι όχι ποδοσφαιρικό και ανακουφιστικά. Μετά έστησα αυτί για να ακούσω την συζήτηση που είχε με τον καταστηματάρχη και άκουσα ότι το τέλειο νούμερο παπουτσιού για τον Μέσσι ήταν το δικό μου, δηλαδή 42. Ήρθε προς το μέρος μου, με πήρε και με φόρεσε. Έκανε μερικά βήματα για να δει αν είναι εντάξει το πόδι του με το παπούτσι και τελικά ήμουν το τέλειο παπούτσι αυτόν. Αφού με αγόρασε, με πήγε στο σπίτι του και με έδειξε στα παιδιά του και στην γυναίκα του. Ήταν όλοι πολύ ενθουσιασμένοι και η Αντονέλα η γυναίκα του με έβαλε για το καθιερωμένο πρώτο πλύσιμο. Όταν τέλειωσε το πλύσιμο, βγήκα ακόμα πιο γυαλιστερός από ότι πριν, με έβαλαν στην απλώστρα να στεγνώσω γιατί την επόμενη μέρα ήταν ο μεγάλος τελικός. Και η μεγάλη μέρα ήρθε, ο Λιονέλ είχε σηκωθεί από νωρίς ενώ όλοι οι άλλοι ακόμα έπαιρναν πρωινό. Η ώρα ήταν 10 και οι παίχτες έπρεπε να ήταν έξω από το λεωφορείο, και έτσι έγινε.

Μόλις φτάσαμε στο Μιλάνο που γίνονταν ο τελικός τότε, όλοι οι παίκτες φόρεσαν τα ποδοσφαιρικά τους παπούτσια τα ρούχα τους και πήγαν να ζεσταθούν πριν τον αγώνα. Τότε ήταν η πρώτη φορά που με φόρεσε, ένοιωσα τόσο δυνατό εκείνη την στιγμή γιατί με φόραγε ένας από τους καλύτερους ποδοσφαιριστές όλου του κόσμου. Αφού το ζέσταμα τέλειωσε οι δύο προπονητές φώναξαν τους παίκτες για αν τους δώσουν τις τελευταίες οδηγίες πριν αρχίσει ο αγώνας. Μετά από αυτό το δεκαπεντάλεπτο σχεδόν διάλειμμα ο διαιτητής φώναξε όλους τους παίκτες μαζί και τον Μέσσι να πάνε στις θέσεις τους στο γήπεδο γιατί το παιχνίδι θα ξεκινούσε από λεπτό σε λεπτό. Αφού τα ματς είχε ξεκινήσει περίπου στο τέταρτο λεπτό η ομάδα μου η Μπαρτσελόνα σκοράρει ένα καταπληκτικό γκολ και προηγούμασταν ένα μηδέν. Μέχρι το τέλος του ημιχρόνου το μόνο αξιοσημείωτο ήταν το γκολ που δεχτήκαμε. Μετά από την λήξη του αγώνα ανακηρυχτήκαμε νικητές με σκορ 3-1 υπέρ μας. Η ατμόσφαιρα την ώρα του αγώνα ήταν εκπληκτική, όλοι οι οπαδοί ζητωκραύγαζαν και πανηγύριζαν. Από τότε δεν με ξανά φόρεσε και έγινα έκθεμα στο μουσείο της πόλης σαν τα παπούτσια του θεού.

Γιώργος Σπανός

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΠΟΥΤΣΙΟΥ

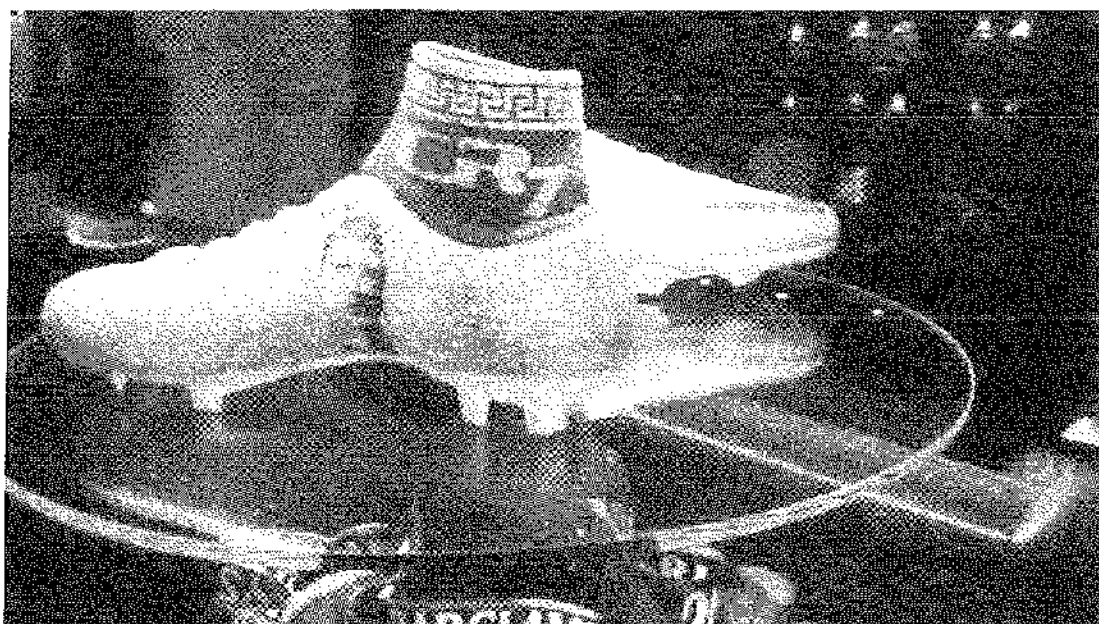
Ήμουν ξεχασμένο εδώ και πολύ καιρό σε μια βιτρίνα ενός μαγαζιού μέχρι που πάτησε το πόδι του ένα παιδί και άλλαξε όλη μου η ζωή. Μπήκε μέσα στο κατάστημα και ζήτησε να του φέρουν ένα ποδοσφαιρικό παπούτσι. Εγώ ήμουν το ιδανικό. Του άρεσε πολύ το χρώμα μου και οι τεράστιες μυτερές τάπες που είχα. Μετά από πολλή ώρα σκέψης αποφάσισε να με αποκτήσει. Αφού έδωσε τα λεφτά στον καταστηματάρχη, με το αμάξι του κατευθυνθήκαμε προς την κατοικία του.

Την επόμενη μέρα πρωί πρωί, άρπαξε το κουτί στο οποίο ήμουν μέσα και άρχισε να με φοράει. Μετά φόρεσε τα ποδοσφαιρικά του ρούχα. Αφού ετοιμάστηκε, με το αυτοκίνητό του φτάσαμε στο γήπεδο όπου είχε αγώνα. Αμέσως μπήκαμε στον αγωνιστικό χώρο για να κάνουμε προθέρμανση. Όταν πέρασε αρκετή ώρα ο αγώνας άρχισε. Καμία ομάδα δεν μπορούσε να εκμεταλλευτεί τις ευκαιρίες που δημιουργούσε. Αφού συμπληρώθηκε το 90ο λεπτό κερδίσαμε την κατοχή. Ο συμπαίκτης μας μας πάσαρε την μπάλα και εμείς τρέξαμε προς το αντίπαλο τέρμα. Εκείνη τη στιγμή μας κυρίεψε το άγχος, όμως καταφέραμε και πετύχαμε το γκολ που καθόρισε τον αγώνα. Παίχτες και φίλαθλοι πανηγύριζαν σαν τρελοί.

Μόλις έληξε ο αγώνας κατευθυνθήκαμε στο σπίτι. Ένας άγνωστος όμως, χτύπησε την πόρτα μας. Ζητούσε τον ιδιοκτήτη μου. Ήθελε να τον ακολουθήσει στην Ισπανία πού θα έπαιζε στον μεγαλύτερο σύλλογο της πόλης και θα είχε πολλά χρήματα. Ο Κριστιάνο (ο ιδιοκτήτης μου) το συζήτησε

με τους γονείς του και χωρίς δεύτερη σκέψη μάζεψε τα πράγματά του-που ήμουν μέσα και εγώ-και φύγαμε για Ισπανία.

Μετά από αυτό άλλαξε όλη η μοίρα μας. Κερδίσαμε τρόπαια, αποκτήσαμε πολλά λεφτά και νικήσαμε μια από τις σπουδαιότερες διοργανώσεις του κόσμου. Αχχ! Ποιος θα το περίμενε πως από μια βιτρίνα θα έφτανα εδώ που είμαι σήμερα!!!

Χρήστος Τσακαλίδης

ΤΟ ΑΣΠΡΟΜΑΥΡΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΤΟΥ ΜΠΑΣΚΕΤ

Ποιον αγώνα να θυμηθώ που περπατούσα και πετούσα στο υπέροχο και γλιστερό γήπεδο του μπάσκετ όπου ένα τεράστιο πλήθος ανθρώπων ερχόταν να παρακολουθήσει έναν υπέροχο αγώνα;

Κι όμως εγώ το ασπρόμαυρο, αθλητικό παπούτσι του μπάσκετ, με την καταπληκτική και σούπερ αεροσόλα κατάφερα να βοηθήσω τον αθλητή να πηδά ψηλά και να καρφώνει την μπάλα στο καλάθι. Παρόλο τα χιλιόμετρα που περπατούσα και έτρεχα ήταν αρκετά, καμάρι να για την αντοχή μου. Ο άνετος και ευλύγιστος σχεδιασμός μου, αγκαλιάζει τον αστράγαλο του αθλητή και του έδινε μια αίσθηση πως πετάει.

Ήμουν τυχερό παπούτσι διότι η εταιρία που με δημιούργησε με φωτογράφιζε σε κάθε αγώνα και καμάρι να την μεγάλη μου φήμη.

ΣΠΥΡΟΣ ΤΣΙΡΟΓΛΟΥ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΕΔΙΛΟΥ

Είμαι ένα πέδιλο κλεισμένο μέσα σε ένα σκονισμένο κουτί πάνω σε ένα παλιό ξύλινο ράφι. Βρίσκομαι σε μία σκοτεινή αποθήκη ενός επώνυμου μαγαζιού με υποδήματα στο Κολωνάκι, στην Αθήνα. Δίπλα μου, υπάρχουν δεκάδες παπούτσια σαν και εμένα. Παρατημένα, ξεχασμένα, αδιάφορα και ξεπερασμένα. Και όμως, πριν από λίγα χρόνια ήμουν ένα πανέμορφο, δερμάτινο, λουστρίνι πέδιλο σε μαύρο χρώμα. Είχα μία λαμπερή όψη, αφού ήμουν στολισμένο με γαλάζιες, άσπρες, κόκκινες και χρυσαφί, μικρές και μεγάλες πέτρες. Το σχήμα των λουριών μου, τα οποία ήταν στολισμένα με αυτά τα πανέμορφα πετράδια, ήταν πραγματικά περίεργο. Θα έλεγε κανείς ότι έμοιαζε με το σώμα κουλουριασμένων, μικρών φιδιών, που ενωμένα δένονταν αρμονικά μεταξύ τους. Αλλά και το τακούνι μου ήταν ιδιαίτερο, αφού ήταν χοντρό και ψηλό, συνδυάζοντας το μαύρο με το πολυτελέστατο χρυσαφί χρώμα, κάνοντας μια εκπληκτική αντίθεση.

Θυμάμαι με νοσταλγία τον θαυμασμό των διάφορων κυριών που με κοιτούσαν με την ελπίδα πως κάποτε θα με αποκτήσουν. Ήμουν το πιο όμορφο παπούτσι της βιτρίνας και βρισκόμουν σε περίοπτη θέση. Ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού συχνά με καθάριζε με ένα μαλακό πανί, ώστε η σκόνη να μην επισκιάσει την λάμψη μου. Πολλές πελάτισσες

παρασυρμένες από την ομορφιά μου, με δοκίμαζαν, θαυμάζοντας με στους μεγάλους καθρέφτες του μαγαζιού. Όλες συμφωνούσαν πως δεν είχαν δει πιο ξεχωριστό πέδιλο. Ωστόσο, καμία δεν τόλμησε ποτέ να με αγοράσει. Θέλω να πιστεύω πως αυτό έγινε, γιατί το καρτελάκι με την τιμή που υπήρχε δίπλα μου ήταν η αιτία της απόρριψής μου από την κάθε κυρία που φορώντας με έστω και για λίγο πήρε κάτι από την λάμψη μου. Πόσο χαρούμενες ήταν, όταν ερχόνταν στο μαγαζί και με δοκίμαζαν! Πόσο καμάρωναν που με φορούσαν για λίγα λεπτά στο πόδι τους!

Τώρα όμως, κλεισμένο μέσα στο σκοτεινό μου κουτί εδώ και λίγα χρόνια, κανείς δεν με θυμάται πια. Καινούρια, πιο μοντέρνα από εμένα πέδιλα, με όμορφα σχέδια πήραν την θέση μου στην βιτρίνα του μαγαζιού διεκδικώντας να αγοραστούν από κάποια υποψήφια πελάτισσα. Εγώ όμως, συνεχίζω να είμαι εδώ, ακόμα πανέμορφο και εντυπωσιακό, παρά την σκόνη που με περιβάλλει. Και το μόνο που ελπίζω είναι να ξαναγίνω ένα παπούτσι της μόδας και βασιλιάς της βιτρίνας του μαγαζιού. Ακόμα, εύχομαι να με φορέσει επιτέλους κάποιο γυναικείο πόδι και μαζί να περπατήσουμε σε νέους για εμένα δρόμους. Γιατί θέλω να γνωρίσω την πραγματική ζωή μακριά από τα στενά και ανιαρά πλαίσια της μικρής βιτρίνας. Να θαυμαστώ από τον κόσμο, να κουραστώ, και όταν τελικά φθάρω, μου κοπούν τα λουράκια μου και μου φύγουν κάποιες από τις πανέμορφες πέτρες μου, τότε γεμάτο εμπειρίες να αποσυρθώ σ'ένα παλιό κουτί κάποιας ντουλάπας ή σε κάποια αποθήκη, υπομένοντας τη μοίρα μου...

Ειρήνη Τσιρόγλου

2ο Γυμνάσιο Μεσολογγίου

Τμήμα Α'4

ΤΑ ΠΤΑΜΕΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Κατασκευάστηκα μόλις πριν από έναν χρόνο και κανένας δεν με θέλει..Θυμάμαι σαν να ήταν χτες που ο τσαγκάρης με κατασκεύασε. Ήμουν παραγγελία ενός σοφού γέροντα που με είχε ζητήσει για να αποδείξει στον τσαγκάρη μου ότι ήταν υπερόπτης, διότι καυχιόταν πολύ για όλες του τις δημιουργίες! Από ότι μπορώ να θυμηθώ με είχε παραγγείλει πολύ άνετο και με φτερά για να μπορεί να πετάει, έτσι ο τσαγκάρης ασχολούταν πολύ καιρό μαζί μου, με σκοπό να καταφέρει το ακατόρθωτο, να μου δώσει την δυνατότητα να πετάω..Όταν τελείωσε μαζί μου , με έβγαλε στη βιτρίνα και όλοι με καμάρωναν, έως την μέρα που ο σοφός γέροντας είπε στον δημιουργό μου να με δοκιμάσει και αν κατάφερνε να πετάξει θα του έδινε τρεις τόνους χρυσάφι! Έτσι μια και ο τσαγκάρης ήταν άπληστος ανέβηκε στο πιο ψηλό βουνό με την ελπίδα πως θα πετάξει. Ωστόσο, όταν προσπάθησε να πετάξει, είδε την ζωή του να περνάει μπροστά στα μάτια του. Ευτυχώς όμως προσγειώθηκε σε μια άμαξα με σανό και άχυρο και έτσι σώθηκε. Από τότε έχω μείνει ξεχασμένο σε ένα ράφι στην άκρη του τσαγκάρικου...Ο τσαγκάρης με έχει ξεχάσει και κανένας δεν μου δίνει την παραμικρή σημασία. Παρόλα αυτά εγώ δεν έχω χάσει την υπομονή μου. Περιμένω έως ότου έρθει ένα

άτομο να με αγοράσει! Μα κανείς δεν έρχεται. Έχω αρχίσει να νιώθω αόρατο. Πρέπει να το πάρω απόφαση, κανένας δεν θα έρθει, θα μείνω για πάντα εδώ. Τουλάχιστον ελπίζω το μάθημα της δημιουργίας μου να έγινε πάθημα στον τσαγκάρη και να μην ξανά υπερεκτιμήσει την δουλειά του ...

Αλεξία Φλώρου

ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΝΟΥΜΕΡΟ 38

Ίσως να είμαι από τα λίγα παπούτσια που φορέθηκα τόσο πολύ καιρό και είχα την τύχη να γνωρίσω και να δω τόσο πολλά μέρη.

Για ένα χρόνο ο μικρός μου ιδιοκτήτης, είμαι σίγουρος ότι δεν ήθελε να με αποχωριστεί και αυτό το επιβεβαίωσα τους τρεις τελευταίους μήνες, γιατί το πόδι του υπέφερε στρι μωγμένο μέσα σε εμένα.

Είμαι τόσο πολύ τυχερός γιατί γνώρισα κάθε σπηθαμή της πόλης και όχι μόνο, περπάτησα πάνω σε βότσαλα και πλατσούρισα στην άκρη της ακροθαλασσιάς, ήμουν ο λόγος που κατάφερε ο μικρός μου φίλος να κερδίσει αγώνες μπάσκετ και ποδοσφαίρου.

Ένιωσα όμως και περήφανος γιατί του έδωσα φτερά να τρέξει, ένα απόγευμα που τον κυνηγούσε ένα τεράστιο σκυλί. Από τις καλύτερές μου όμως στιγμές ήταν όταν έδινα οδηγίες πάνω στα πεντάλ του ποδηλάτου του και εκεί ένιωθα σαν αρχηγός.

Έγινα και ταξιδιώτης και είχα την ευκαιρία να πατήσω σε χιονισμένους δρόμους, δεν ξέρω αν ήμουν όμως το καλύτερο παπούτσι για τα χιόνια, γιατί υπήρχαν στιγμές που τα δάχτυλα κουιόντουσαν ασταμάτητα και το πόδι έτρεμε ολόκληρο.

Τα ταξίδια δεν σταματούσαν. Μία μέρα βρεθήκαμε σε ένα τεράστιο λιμάνι με μεγάλα καράβια, επιβιβαστήκαμε σε ένα από αυτά και ταξιδέψαμε προς τον προορισμό μας τουλάχιστον δυόμιση ώρες. Φτάσαμε σε ένα όμορφο νησί με μια τεράστια εκκλησία, για να φτάσουμε σε αυτή, έπρεπε να περπατήσουμε αρκετά. Πατούσαμε πάνω σε ένα κόκκινο διάδρομο και για πρώτη φορά ένιωσα ένα συναίσθημα λύπης επειδή κάποιοι άνθρωποι γύρω μου,

υπέφεραν καθώς ανηφόριζαν προς την εκκλησία με τα γόνατα. Μα όταν φτάσαμε ένιωσα μέσα μου ηρεμία και γαλήνη.

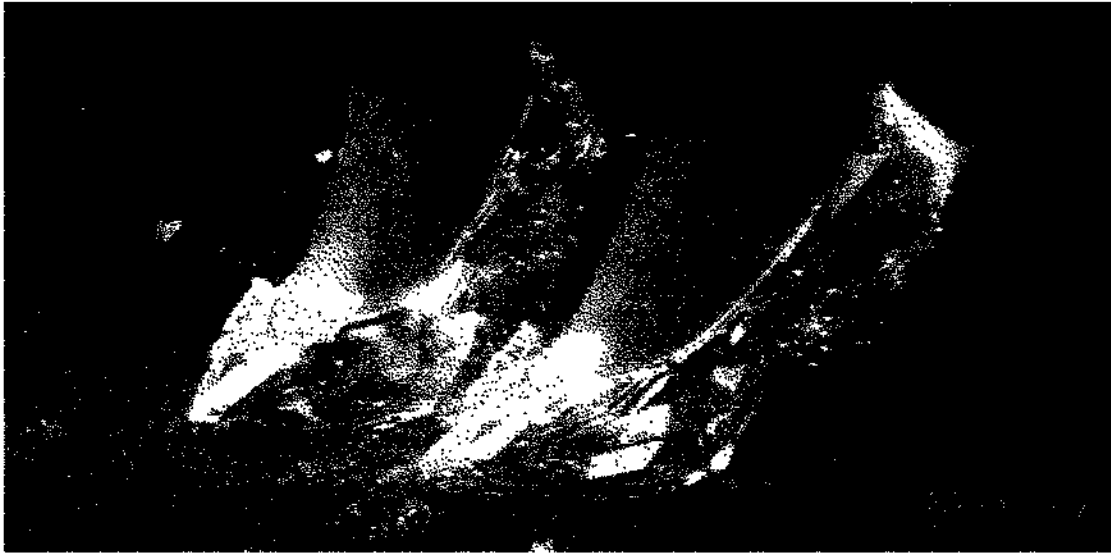
Δυστυχώς έρχεται η στιγμή που όλα τα ωραία τελειώνουν, σε εμένα έτυχε να ολοκληρωθεί το ταξίδι μου, με την λήξη του καλοκαιριού. Μετά την επιστροφή από το χωριό στην πόλη σήμαινε την έναρξη της σχολικής χρονιάς, δηλαδή καινούργια ρούχα, παπούτσια και τσάντες.

Την επόμενη ημέρα βρεθήκαμε σε ένα μαγαζί γεμάτο παπούτσια, με πολλή δυσκολία ο ιδιοκτήτης μου αποφάσισε τον αντικαταστάτη μου, όμως ένιωσα μεγάλη ικανοποίηση γιατί μπορεί να αντικαταστάθηκα αλλά δεν πετάχτηκα μιας και βρήκα την θέση μου στην ντουλάπα του.

Μπορεί τα ταξίδια μου να σταμάτησαν αλλά επιβεβαιώθηκε ότι είχα σημαντική θέση στην καρδιά του, μιας και για χρόνια μου διηγούνταν τις περιπέτειες από τις περιπλανήσεις του.

Θεμιστοκλής Χαντζάρας

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΓΟΒΑΚΙ ΤΗΣ ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑΣ

Το ταξίδι της ζωής μου πρωτοξεκίνησε όταν η καλή μου νεράιδα με μεταμόρφωσε σε ένα εκθαμβωτικό γοβάκι, ώστε να είμαι μαζί με την Σταχτοπούτα. Μόλις ήρθα σε αυτό τον κόσμο, δεν μπορούσα παρά να θαυμάσω την ομορφιά και τέχνη αυτού του κοριτσιού. Ποιος θα μπορούσε να μην προσέξει το αστραφτερό χαμόγελο στα χείλη της; Φαινόταν πολύ χαρούμενη. Μετά από λίγο, ευχαρίστησε την νεράιδα και σε μια άμαξα μεταφερθήκαμε σε ένα τεράστιο παλάτι. Μπαίνοντας, αμέσως παρατήρησα πόσο καλοντυμένοι ήταν όλοι μέσα στο πλήθος. Βέβαια μπορώ να πω πως εγώ σίγουρα ήμουν ένα από τα ακριβότερα και πιο μοναδικά γοβάκια εκεί. Η αγαπητή μου Σταχτοπούτα κατάφερε να εντυπωσιάσει τον πρίγκιπα που τόσο καιρό σκεφτόταν, παρόλο που οι ετεροθαλείς αδερφές της συνεχώς της έριχναν την αυτοπεποίθηση. Για πολλή ώρα οι δυό τους χόρευαν μπροστά σε όλους, ξεχνώντας ότι η Σταχτοπούτα είχε υποσχεθεί στην νεράιδα πως μέχρι τις δώδεκα θα είχε γυρίσει σπίτι, για να μην την δουν όταν μεταμορφωθεί ξανά στον παλιό της εαυτό. Ακούγοντας το ρολόι να χτυπάει μεσάνυχτα, τρέχοντας βγήκε από το παλάτι σε προσπάθεια να φύγει χωρίς να την καταλάβουν, όμως στα σκαλιά γλίστρησα από το πόδι της και δεν πρόλαβε να με πάρει. Ο πρίγκιπας την είχε ακολουθήσει και με βρήκε κάτω, άρα σκέφτηκε να με κρατήσει και να ελέγξει κάθε κορίτσι της περιοχής για να βρει σε ποια ανήκω και να την παντρευτεί. Τις επόμενες ημέρες, πολλές κοπέλες χωρίς αποτέλεσμα με φόρεσαν, αλλά φυσικά δεν ανήκα σε καμία από αυτές. Έμαθα πως οι ετεροθαλείς αδερφές της Σταχτοπούτας την είχαν κρύψει ώστε να μην μπορέσει να δει τον πρίγκιπα αλλά αυτή κατάφερε

να τον συναντήσει ώστε αυτός να μπορέσει να αναγνωρίσει πως αυτή ήταν το κορίτσι που χόρευε μαζί του. Είμαι πολύ ευγνώμων που είχα την ευκαιρία να περάσω εκείνη την υπέροχη βραδιά μαζί της! Της αξίζει μια υπέροχη ζωή μακριά από την οικογένεια της, ο τρόπος που της φέρθηκαν ήταν απαράδεκτος. Η αγαπητή μου νεράιδα με ενημέρωσε πως τώρα παντρεύτηκαν και κατοικούν μαζί στο παλάτι. Εύχομαι να την ξαναδώ σύντομα!

Σοφία Χαριτάτου

ΟΙ ΑΡΒΥΛΕΣ ΕΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Πόσες στρατιωτικές θητείες δεν πέρασα με τους στρατιώτες που έτυχα να συναντήσω. Εγώ , μια αρβύλα φαντάρου έχω βιώσει πολλές εμπειρίες απ'όλα , σχεδόν τα στρατόπεδα της Ελλάδος. Το πιο άσχημο όμως, είναι που βρίσκομαι μέσα σε αυτήν τη βρώμικη και σκοτεινή αποθήκη ιματισμού.

Το ταξίδι της ζωής μου ξεκίνησε τον Ιανουάριο του 2000, με την πρώτη ΕΣΣΟ της χρονιάς. Απ'όσο θυμάμαι, μετά το εργοστάσιο του ελληνικού στρατού βρέθηκα στη μακρινή και χιονισμένη Νέα Σάντα (Κιλκίς). Το κρύο ήταν τσουχτερό! Εκεί με έδωσαν σε ένα νέο στην ηλικία φαντάρο που με πρόσεξε πάρα πολύ και τους 18 μήνες της θητείας του. Κάθε βράδυ με βούρτσιζε, με γυάλιζε, ενώ δεν με άφηνε ποτέ με χαλασμένα κορδόνια. Άλλωστε, τα άρβυλα ενός στρατιώτη είναι το καμάρι του.

Χάρη σε αυτόν τον πρώτο στρατιώτη έκανα τον πρώτο γύρο της Ελλάδας. Συγκεκριμένα, μετά την κατάταξή του στο Κιλκίς βρεθήκαμε

στον Χορτιάτη της Θεσσαλονίκης. Επειδή η μονάδα είναι ψηλά στο βουνό, μπορώ να πω ότι ευχαριστήθηκα χιόνι. Κατά την γνώμη μου είναι καλύτερο απ' τη βροχή και τη σκόνη του καλοκαιριού. Μετά από εκεί βρεθήκαμε στο Γύθειο, όπου έλαβε εκπαίδευση για μάγειρας. Εκεί μείναμε για περίπου ένα μήνα με 40 ημέρες, ωστόσο φύγαμε για τη Χίο. Ωραία ήταν στο νησί ιδίως στα νότια, στα μαστιχοχώρια. Μετά τη Χίο πήγαμε στον Έβρο. Και εκεί στα σύνορα καλά ήταν, αν και το καλοκαίρι η ζέστη ήταν ανυπόφορη. Εκεί καθήσαμε αρκετούς μήνες, μέχρι που ο στρατιώτης έλαβε την πολυπόθητη μετάθεση για την ιδιαίτερη πατρίδα του, το Μεσολόγγι. Από εκείνο το μέρος το μόνο που θυμάμαι ήταν η υπερβολική υγρασία. Ευτυχώς εκεί ήταν που απολύθηκε ο φαντάρος μου και δεν κάθισα πολύ. Μετά πήγα πάλι στην βόρεια Ελλάδα.

Κάπως έτσι πέρασαν πάνω από 22 χρόνια και να που τώρα κάθομαι μόνη και έρημη εδώ μέσα και τα αναπολώ. Αχ, και να ήμουν πάλι καινούργια να τα ξαναζήσω από την αρχή.

Μελίνα
Κασσιάνη

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Κάποτε σε ένα μαγαζί υπήρχε ένα ζευγάρι παπούτσια, το οποίο δεν το αγόραζε κανένας, επειδή δεν τράβαγε την προσοχή. Ήταν ποδοσφαιρικά κόκκινα παπούτσια. Είχαν μείνει για πάρα πολύ καιρό στο ράφι του μαγαζιού, μέχρι που ήρθε ένα παιδί και ζήτησε ποδοσφαιρικά παπούτσια. Όπως κοίταζε τα ράφια, σκόνταψε και έπεσε πάνω στα κόκκινα παπούτσια. Αμέσως εντυπωσιάστηκε από το χρώμα και το σχήμα τους. Όμως ήταν το μοναδικό ζευγάρι νούμερο 40 και έπρεπε να το δοκιμάσει να δει αν του κάνει. Ευτυχώς του έκαναν και τελικά το αγόρι αποφάσισε να τα αγοράσει. Όμως ο υπάλληλος ξέχασε να τα βάλει μέσα στη συσκευασία με αποτέλεσμα να πληρώσει ένα άδειο κουτί. Μόλις έφτασε σπίτι του και άνοιξε το κουτί για να βγάλει τα παπούτσια, τότε κατάλαβε ότι έκαναν λάθος στο μαγαζί και ξέχασαν να τα βάλουν μέσα. Τελικά, πήγε στο μαγαζί την άλλη μέρα πήρε τα παπούτσια και στο τέλος όλοι ήταν ευχαριστημένοι.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΧΟΥΤΑΣ

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Επιτρέψτε μου να σας συστηθώ...

Είμαι ένα ποδοσφαιρικό παπούτσι, κατά την γνώμη μου, από τα πιο δημοφιλή και περήφανα παπούτσια του κόσμου!

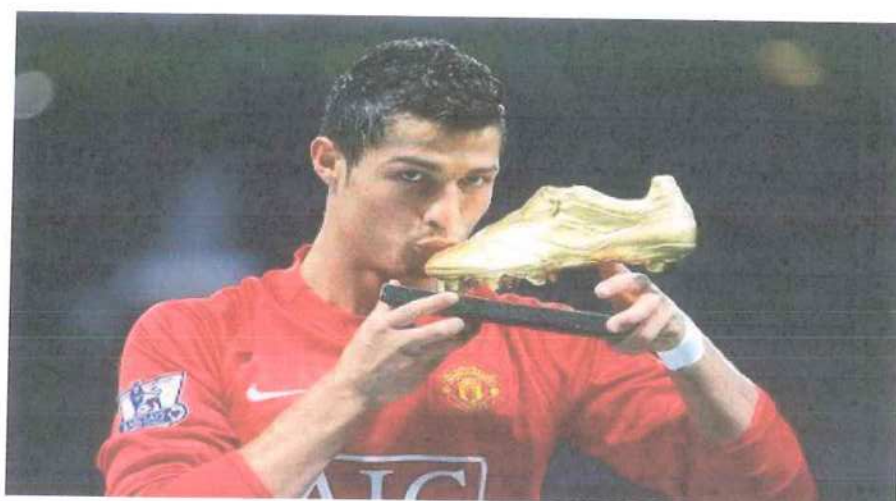
Εδώ και μια τριετία περίπου, είχα την τιμή και την χαρά να συμμετέχω στις μεγαλύτερες διοργανώσεις ποδοσφαίρου καθώς ο ιδιοκτήτης μου είναι ένας από τους πιο διάσημους ποδοσφαιριστές του κόσμου. Έχω τρέξει άπειρα χιλιόμετρα στα μεγαλύτερα γήπεδα του πλανήτη κι έχω γευτεί μεγάλες συγκινήσεις. Πόση αγωνία και άγχος έχω βιώσει βλέποντας εκατομμύρια μάτια να με παρακολουθούν και να περιμένουν από εμένα να καρφώσω την μπάλα στα δίχτυα! Και το πετύχαινα, πιστέψτε με, πολλές φορές. Έχω πανηγυρίσει κι έχω κερδίσει σημαντικούς αγώνες στην καριέρα μου. Δεν είναι τυχαίο ότι με αποκαλούσαν όλοι, μαζί με τον ιδιοκτήτη μου, «τα χρυσά παπούτσια. Γνώρισα την μεγαλύτερη δόξα που θα μπορούσε να γνωρίσει ποτέ ένα επαγγελματικό ποδοσφαιρικό παπούτσι. Μέχρι τώρα...

Τώρα βρίσκομαι πια κλειδωμένο, ξεχασμένο και σκονισμένο στην σκοτεινή αποθήκη του πολυτελούς σπιτιού του αφεντικού μου. Είμαι φθαρμένος, κουρασμένος, με ξηλωμένες ραφές και στέκομαι εδώ ακίνητος αναπολώντας τις παλιές καλές εποχές.

Όμως δεν παραπονιέμαι... Η αγάπη ενός ανθρώπου που πίστεψε σε μένα και μαζί χαράξαμε μια λαμπρή πορεία με κρατάει ακόμη ζωντανό και δεν βρίσκομαι σήμερα σε μια χωματερή να αργοπεθαίνω. ΕΙΜΑΙ ΕΥΓΝΩΜΩΝ!!!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ "ΡΑΔΙΟ ΑΡΒΥΛΑ"

Μια φορά και έναν καιρό ήταν μια μπότα σε παπουτσάδικο η οποία άκουγε στο ραδιόφωνο διάφορα θέματα για σπορ, γεγονότα, αστεία, κηπουρική και λοιπά. Μία μέρα ήθελε ν'αλλάξει σταθμό αλλά δεν πρόσεξε και το ραδιόφωνο έσπασε, έγινε κομματάκια. Κάποια στιγμή, μπήκαν κάποιοι πελάτες για να πάρουν ένα ζευγάρι μπότες και βλέπουν ότι αυτές που ήθελαν αρχικά είναι ακριβές . Τότε ένα παιδί βλέπει την μπότα και λέει στον πωλητή:

- κύριε πωλητή, μπορώ να πάρω την μπότα;
- έχεις τα λεφτά; του λέει.
- όχι... Τώρα που το βλέπω έσπασε το ραδιόφωνό σας!
- τι εννοείς; Όχι, δεν είναι δυνατόν.
- μην ανησυχείτε. Μπορώ να το φτιάξω.
- εντάξει, ελπίζω να το φτιάξεις.

Ο πωλητής φεύγει και το παιδί ξεκινάει να φτιάχνει το ραδιόφωνο. Όταν το έφτιαξε, φώναξε τον πωλητή και όταν το είδε φτιαγμένο έμεινε κατάπληκτος. Σκέφτηκε πως αξίζει να του χαρίσει την μπότα. Το παιδί την πήρε αλλά δεν την φόρεσε, την ήθελε για να κάνει εκπομπή στο ραδιόφωνο μ'αυτή και με τους φίλους του. Η μπότα ενθουσιάστηκε με αυτή την ιδέα. Το παιδί το είπε στους φίλους του και αυτοί συμφώνησαν αμέσως. Η εκπομπή τους στο ραδιόφωνο έγινε πολύ δημοφιλής και κράτησε πολλά χρόνια ώσπου τους έκαναν πρόταση να βγουν στην τηλεόραση. Την δέχτηκαν με χαρά. Όταν τους ζήτησαν ποιό θελουν να είναι το σήμα της εκπομπής, αποφάσισαν ομόφωνα να είναι η μπότα που είχε πάρει το παιδί. Όταν τους ζήτησαν όνομα, σκέφτηκαν να είναι το ράδιο που έφτιαξε το παιδί και η μπότα. Το παιδί θυμήθηκε ότι ο πωλητής του είχε πει ότι η μπότα λέγεται και "αρβύλα". Έτσι, μαζί με τους φίλους του, ονόμασαν την εκπομπή τους:

"ΡΑΔΙΟ ΑΡΒΥΛΑ"

Σπυρίδων-Ζήσης
Ψυχράμης